

Apple Hill Bay – Serie 2

Het
strandhuis
op
Strawberry
Sands

HOLLY MARTIN

Het strandhuis op Strawberry Sands

Holly Martin bij Zomer & Keuning:

Apple Hill Bay-serie:

Zonnestralen boven Blackberry Beach

Hope Island-serie:

Lente in Blueberry Bay

Zomer op Buttercup Beach

Kerst in Mistletoe Cove

Wishing Wood-serie:

De bloesemboom vol dromen

De blauwereggen vol liefde

De kerstboom vol wensen

De zussen van Jewel Island-serie:

Het familiehotel van Sapphire Bay

Een gouden gloed over Ruby Falls

De zoete verleiding van Emerald Cove

Zonlicht op Crystal Sands

Mistletoe boven Moonstone Lake

Happiness-serie:

Het dorpje Happiness

Het geschenk van Happiness

Een zomer om van te dromen

Voor Skipper, mijn geliefde beste vriend.
Ik hou van je en mis je elke dag.

Roo legde de ingrediënten voor minicupcakes op het kleine aanrecht. Ze was zo zenuwachtig voor de eerste dag op haar nieuwe werk morgen. Niet zozeer voor het werk zelf, want daar keek ze juist erg naar uit en ze wist dat ze er meer dan gekwalificeerd voor was, maar ze wilde gewoon dat iedereen haar aardig zou vinden. Ze wist niet waarom dat zo belangrijk voor haar was en had zich er nog nooit eerder zo druk om gemaakt. Misschien kwam dat wel doordat ze in het verleden altijd had geweten dat ze niet langer dan een paar maanden zou blijven. Dan wilde ze altijd weer iets anders, iets nieuws. Zo ging het keer op keer. Maar deze baan was anders. Ze wilde zich hier in Apple Hill Bay echt settelen. Ze was het zat om continu van de ene naar de andere plek te trekken.

Ze had besloten het advies van haar geliefde vader op te volgen. Hij had altijd gezegd dat niemand een hekel aan je kan hebben als je gebak hebt. Ze was dan ook van plan een flinke hoeveelheid cupcakes te bakken om haar collega's ervan te overtuigen dat ze meer dan de moeite waard was.

Met een glimlach dacht ze terug aan de momenten die ze als klein meisje samen met haar vader in de keuken had doorgebracht. Hij had zijn vinger altijd stevast in de beslagkom gestoken om 'een kleine smaaktest te doen'. Ze

wreef over haar pijnlijke borst. Zijn overlijden was inmiddels bijna veertien jaar geleden, maar er ging geen dag voorbij waarop ze niet aan hem dacht.

Haar terugkeer naar Apple Hill Bay bracht veel herinneringen aan hem naar boven. Ze was hier namelijk opgegroeid en had veel tijd met haar vader op het strand doorgebracht. Haar moeder was er amper voor haar geweest – die was altijd ergens op vakantie en hield zich liever bezig met haar vriendjes dan met haar dochter. Ze had haar vader tientallen keren verlaten en kwam dan een paar maanden later steeds weer terug als haar zoveelste affaire voorbij was. Telkens had haar vader haar vergeven in de hoop dat het nu eindelijk zou werken tussen hen, maar dat was nooit gelukt. Na een paar maanden liet ze hem en Roo altijd weer in de steek. Haar moeder had nooit haar excuses aangeboden voor het verlaten van haar enige kind. Een gezinsleven was simpelweg niet iets wat ze ooit had gewild.

Roo verdrong haar herinneringen, keek naar de ingrediënten en las vervolgens het recept dat ze op haar telefoon had opgezocht. Het klonk niet al te ingewikkeld. Ze had alleen al sinds haar jeugd geen cupcakes meer gebakken en de kleine strandhut waar ze voorlopig zou verblijven, tot ze iets permanenters vond, had maar een klein keukentje.

Het was een mooi houten huisje met een kleine woonkamer. Voor twee openslaande deuren naar een terras met een prachtig uitzicht op Strawberry Sands stond een bescheiden eettafel. Boven bevonden zich op een vide een groot tweepersoonsbed en een kleine badkamer. Deze strandhut heette Narwhal en op een van de muren waren dan ook vrolijke narwals geschilderd die in het water met elkaar speelden.

Dit huisje was perfect voor een week vakantie, maar niet echt ideaal om langere tijd te bewonen. De keuken had een minuscule oven, de kleinste koelkast die ze ooit had gezien, één kastje met kommen, pannen, bekers en glazen en één lade met wat spatels, bestek en andere kookbenodigdheden. Maar ze zou er simpelweg het beste van maken.

Tijdens het wassen van haar handen beseft ze dat ze dat een paar minuten geleden ook al gedaan had en toen ze zich terugdraaide naar het aanrecht, gleed ze uit over wat water. Haar benen vlogen de lucht in en ze probeerde te voorkomen dat ze zou vallen door naar het keukenblad te reiken, raakte vervolgens met haar wild zwaaiende hand de snijplank en veegde daarbij het nog gesloten pak bloem van het aanrecht. Ze kwam met een plof op haar billen terecht en voordat ze de kans had om daarvan bij te komen, landde de bloem met een klap naast haar. Het pak ontplofte en het witte poeder vloog door de lucht, waarbij het zich over de hele keuken en waarschijnlijk ook de woonkamer verspreidde.

Ze hapte naar adem en begon te hoesten. De bloem zat niet alleen in haar ogen, maar ook in haar neus en mond. Ze kon amper meer iets zien. Snel krabbelde ze overeind en gooide ze wat water in haar ogen en mond. Met een handdoek depte ze haar gezicht droog en vervolgens nam ze haar omgeving in zich op.

Alles zat onder de bloem – de vloer, het aanrecht, de keukendeurtjes, het tapijt in de woonkamer, de bank, de stoelen. Ze kon amper geloven hoe snel het poeder zich had verspreid. Ze had simpelweg iets aardigs voor haar nieuwe collega's willen doen. Hoe was dat in vredesnaam zo mis-

gegaan? Ze had waarschijnlijk niet eens genoeg bloem over om die stomme cupcakes te kunnen bakken.

Met een diepe zucht begon ze de hut schoon te maken. Eerst gebruikte ze de stofzuiger om zoveel mogelijk bloem te verwijderen. Toen dweilde ze de vloer en poetste ze het aanrecht en de keukendeurtjes. Vervolgens was ze klaar, maar ze vermoedde dat ze nog wekenlang overal bloem zou vinden. Net als zand kwam je daar nu eenmaal niet zomaar vanaf.

Ze besloot het bakken van de cupcakes uit te stellen en bij het schattige cafeetje in de buurt van de receptie van het Little Beach Hut Hotel een kop thee te halen.

Ze stapte naar buiten, schudde haar haren uit om de laatste bloemresten te verwijderen en zag dat er een flinke wolk aan de blauwe hemel stond. Nadat ze haar kleren schoon had geklopt, veegde ze met haar handen kort over haar gezicht en toen trok ze de deur achter zich dicht.

Ze begon over het rotspad te lopen. Het uitzicht op de turquoise zee was prachtig en ze besepte nu pas hoe enorm ze het de afgelopen jaren had gemist. Het was veertien jaar geleden dat ze voor het laatst over de rotsen van Apple Hill Bay had gelopen, maar tot haar verbazing voelde ze zich er meteen weer thuis.

Ze ging op een bankje zitten en keek naar de drie prachtige stranden die samen een grote baai vormden. Wit zand, helder glinsterend water in allerlei verschillende groen- en blauwtinten, de warme zon boven haar... Het leek wel alsof ze in een of ander tropisch oord was in plaats van in het zuidoosten van Cornwall. Aan de ene kant van de baai lag Cranberry Cove, in het midden Blackberry Beach en onderaan deze landtong Strawberry Sands. Aan alle drie de

stranden had ze erg goede herinneringen, maar dat gold vooral voor Strawberry Sands en het kleine hutje onderaan de heuvel vlak boven het strand. Daar hadden zij en haar beste jeugdvriend Theo Lucas samen urenlang naar de wilde dieren gekeken die in dit gebied voorkwamen.

Zodra ze aan hem dacht, schoot er een brok in haar keel. Als ze ergens spijt van had, was het wel van het feit dat ze geen contact met hem had gehouden. Ze vroeg zich af wat er van hem geworden was. Waarschijnlijk woonde hij in een of andere wereldstad zoals New York of Tokio en waren al zijn dromen uitgekomen.

Ze hadden elkaar ontmoet toen ze allebei vijftien waren en hij net met zijn familie in Apple Hill Bay was komen wonen. Ze hielden allebei erg van skateboarden, wilde dieren, tekenen en het bedenken van bedrijfsideeën waarvan ze op een dag steenrijk zouden worden. Ze lachte. Destijds hadden ze gedacht dat ze onoverwinnelijk waren en dat de wereld hun persoonlijke speeltuin was.

Ze had wanhopig graag weg gewild uit Apple Hill Bay en zij en Theo waren van plan geweest om samen door Europa te reizen. Achteraf gezien had ze waarschijnlijk niet zozeer willen vluchten voor Apple Hill Bay, maar voor de slechte relatie van haar ouders. Voor de ruzies, de affaires en het feit dat haar moeder keer op keer vertrok, waarbij haar vader met een gebroken hart achterbleef.

Op dat moment kwam er een golden retriever naar haar toe. Aan de witte haren in zijn gezicht zag ze dat hij oud was, maar hij leek nog volop van het leven te genieten. Met stralende ogen liet hij kwispelend een natte bal in haar schoot vallen.

‘Hallo, wil je dat ik de bal voor je weggooi?’ vroeg Roo, waarna ze hem over zijn zachte kop aaide. Ze wilde de bal net optillen toen de hond die weer in zijn bek nam en er met zijn kop in haar schoot op begon te kauwen. Ze lachte.

Een oudere vrouw kwam naar hen toe en Roo herkende haar meteen als haar voormalige scheikundelerares.

‘Mevrouw Kimbleford!’

De vrouw keek op en er verscheen een brede glimlach om haar lippen. ‘Aurora Butler. Ik vergeet nooit een gezicht.’

‘Ik heet tegenwoordig Clarke. Na het overlijden van mijn vader heb ik zijn achternaam aangenomen.’

Ze knikte. ‘Ik vond het vreselijk om te horen dat hij was overleden. Hij was een geweldige man.’

‘Dat was hij zeker,’ zei Roo.

De hond drukte zijn snuit tegen haar hand en dus keek ze omlaag. ‘Wacht, is dit Max?’

‘De enige echte,’ zei mevrouw Kimbleford. Ze straalde als een trotse moeder.

‘Hé, Max. Jemig, hij was nog een kleine puppy toen ik hem voor het laatst zag. Ik zette hem altijd in mijn fietsmandje als ik op hem paste.’

‘Hij is al heel lang niet meer zo klein. Is dit de eerste keer sinds die tijd dat je weer thuis bent?’

Roo glimlachte om het woord thuis. ‘Ja.’

‘Nou, welkom terug. Veel mensen hier zullen ongetwijfeld dolblij zijn om je weer te zien.’

Max liep weg, alsof hij klaar was met dit gesprek, en mevrouw Kimbleford keek hem glimlachend na. ‘Hij weet altijd precies wat hij wil. Ik vond het erg fijn om je weer te zien. We komen elkaar vast nog weleens tegen.’

Ter afscheid tilde Roo haar hand op en ze zag haar voormalige lerares en haar hond samen wegllopen. Wat grappig dat Max na al die tijd nog steeds over deze heuvels zijn bal achterna rende. Toen ze eerder vandaag met de taxi door de omgeving was gereden, had ze zich erover verbaasd hoeveel er hetzelfde gebleven was. Zelfs de mensen leken amper te zijn veranderd.

Het Little Beach Hut Hotel was wel nieuw. Alle gasten hadden er hun eigen strandhut, wat Roo een erg goed idee vond. Toen ze uit Apple Hill Bay was vertrokken, waren hier alleen maar heuvels en bomen geweest – en een oud stenen huisje waarin Theo's moeder Carrie samen met Theo, zijn broertje Shay en zijn zusje Fern had gewoond. Ze vroeg zich af of Carrie haar land aan projectontwikkelaars had verkocht en die er vervolgens het strandhuttenhotel op hadden gebouwd.

Roo stond op en liep verder naar Seahorses, het café op de top van de klif. Ze duwde de deur open. Het was laat op de zondagmiddag en dus was het erg rustig. In de hoek van de ruimte zat alleen een klein groepje mensen lachend te praten. Ze liep naar de toonbank en glimlachte toen ze zag wie erachter stond – haar jeugdvriendin Orla. Orla had een klas onder haar gezeten en dus waren ze pas op latere leeftijd bevriend geraakt. Ze waren met elkaar in contact gekomen toen Roo's moeder een affaire was begonnen met Orla's vader. De scheidingen die daarop volgden, hadden allebei hun gezinnen uit elkaar gedreven.

Zodra Orla opkeek om Roo te bedienen, verscheen er een glimlach om haar lippen. 'Roo!'

Orla liep om de toonbank heen en gaf haar een dikke knuffel.

‘O, wat fijn om je weer te zien,’ zei Roo tijdens hun omhelzing. Haar contact met Orla was verwaterd toen haar vriendin in Londen was gaan studeren. Kort daarna was Roo met haar vader naar Chicago vertrokken. Ze had nooit Facebook gehad en door de afstand en het tijdsverschil was ze langzamerhand al haar vrienden kwijtgeraakt. Behalve Theo – met hem had ze tot de dood van haar vader elke dag gebeld. Vervolgens had ze hem echter uit haar leven gebannen, waar ze tot op de dag van vandaag spijt van had. Eigenlijk had ze voor al haar vrienden beter haar best moeten doen.

Ze ging iets naar achteren om haar vriendin in zich op te nemen. Orla had lang rood haar, wangen en een neus vol sproeten en stralende groene ogen. ‘Je ziet er prachtig uit.’

Orla grijnsde. ‘Ik zou willen dat ik hetzelfde over jou kon zeggen. Heb je een gevecht met een pak bloem verloren?’

Roo lachte. ‘Ja. Ik dacht dat ik alle sporen had uitgewist, maar dat is me blijkbaar niet zo goed gelukt.’

‘Nee. Je haar en je gezicht zitten nog flink onder.’

Roo kamde haar vingers nog eens door haar haren en haalde toen haar schouders op. ‘Ik ga zo terug naar mijn huisje en dan spring ik onder de douche. Ik wilde wat cupcakes bakken, maar toen liet ik de bloem vallen en ontplofte de boel.’

Orla lachte.

‘Werk je hier?’ vroeg Roo, hoewel dat eigenlijk meer dan duidelijk was.

‘Dit café is van mij. Dus ja, ik werk hier.’

‘O, wat geweldig. Je was vroeger zo goed in koken en bakken. Ik heb altijd al gedacht dat je op een dag je eigen restaurant zou hebben.’

‘Ik vind het heerlijk. Ik zie alle wandelaars en toeristen, maar ook de mensen die hier wonen – en ik werk met eten, dus dit is echt mijn droombaan. En jij, wat doe jij tegenwoordig?’

‘Ik heb net een baan geaccepteerd als grafisch ontwerper bij een kleine uitgeverij aan de andere kant van het dorp.’

Orla ging weer achter de toonbank staan. ‘Wat goed. Je bent dus van plan om hier te blijven?’

‘Ja, dat hoop ik wel.’

‘In dat geval lijkt het me erg leuk om een keer bij te kletsen. Misschien kunnen we ’s avonds wel een keer samen een wijntje drinken.’

‘Ja, dan kun je me meteen op de hoogte brengen van de laatste dorpsroddels en me vertellen wie hier nog allemaal woont. De meeste mensen die ik veertien jaar geleden kende zullen inmiddels vertrokken zijn, maar net kwam ik mevrouw Kimbleford al tegen en nu sta jij opeens voor mijn neus.’

‘Mevrouw Kimbleford zal hier altijd blijven rondwaren. Het gerucht gaat dat ze een vampier is en dus nooit ouder wordt.’

Roo lachte. Dat gerucht ging in hun schooltijd ook al omdat sommige van hun ouders ook les van mevrouw Kimbleford hadden gehad. Zelfs jaren later zag ze er nog precies hetzelfde uit als toen. Misschien zat er dus wel een kern van waarheid in het gerucht.

‘En ik vind het hier zo fijn dat ik me niet kan voorstellen dat ik ooit weg zal gaan,’ zei Orla. ‘Maar niemand weet dus dat je terug bent?’

Roo schudde haar hoofd. ‘Door de jaren heen is mijn

contact met iedereen die ik hier kende verwaterd. Ik verwacht dus zeker geen groot welkomstfeest.'

Orla keek kort naar de deur achter Roo. 'Theo weet het ook niet?'

'Is Theo hier nog?' vroeg Roo verrast. Ze dacht dat hij jaren geleden al vertrokken zou zijn.

'Zei iemand mijn naam?' vroeg een mannenstem achter haar.

Roo verstarde. 'Staat hij soms achter me?'

Orla knikte haar met grote ogen toe.

Roo draaide zich om en haar hart sloeg spontaan een slag over, want de man die zojuist was binnengekomen was Theo Lucas. Hij was ouder en een stuk gespierder dan de magere jongen uit haar herinnering. Ook had hij zijn blonde krullen kort laten knippen, maar toch zag ze meteen dat hij het was. Niet te geloven, wat zag hij er goed uit. Ze zou graag zeggen dat ze Theo in hun jeugd nooit als meer dan een vriend had gezien, maar dat zou een leugen zijn. Stiekem was ze altijd al dolverliefd op hem geweest. Er was nooit iets tussen hen gebeurd en hun vriendschap was veel te belangrijk voor haar geweest om hem over haar verliefdheid te vertellen. Ze had dan ook geen idee of haar gevoelens wederzijds waren geweest, maar dat had hij in ieder geval nooit gezegd. Ze kon amper geloven dat ze met bloem in haar haren voor hem stond terwijl hij er zo woest aantrekkelijk uitzag.

Het liefst zou ze naar hem toe rennen om hem te omhelzen, maar ze hadden elkaar veertien jaar niet gezien en dus kon ze hun vriendschap moeilijk doodleuk weer oppakken. Hij zou haar waarschijnlijk niet eens meer herkennen.

Die laatste angst bleek algauw ongegrond te zijn, want zijn ogen werden zo groot als schoteltjes.

Een moment lang keken ze elkaar verbaasd aan.

Tot hij de stilte uiteindelijk doorbrak. ‘Roo?’

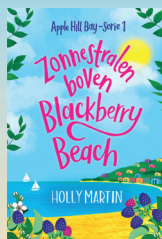
Zomer, zee en een tweede kans op liefde

Veertien jaar geleden verruilde Roo haar geboortedorp Apple Hill Bay voor een nieuw leven in de Verenigde Staten, en liet ze haar jeugdvriend Theo – en een deel van haar hart – achter. Nu keert ze terug, voor een spannende nieuwe baan en een charmant strandhuisje dat ze haar thuis hoopt te maken. Maar de herinneringen aan vroeger zijn nog springlevend ... en haar gevoelens ook.

Theo is altijd in Apple Hill Bay gebleven – en hij is nog onweerstaanbaarder dan Roo zich herinnert. Terwijl oude gevoelens opblaaien, vraagt Roo zich af of dit haar kans is om hem eindelijk de waarheid te vertellen. Kunnen ze de verloren tijd inhalen en opnieuw beginnen, of zal iets onverwachts hun tweede kans op liefde in gevaar brengen?

Holly Martin is de bekende Britse auteur van meerdere succesvolle feelgoodboeken, zoals de Jewel Island- en Hope Island-series. Ze woont, net als haar personage Roo, in een kleine cottage aan zee. *Het strandhuis op Strawberry Sands* is het tweede deel in de Apple Hill Bay-serie. Eerder verscheen in deze serie *Zonnestralen boven Blackberry Beach*.

Lees ook in
deze serie:

Z&K

ISBN 978 90 2055 715 2 NUR 302

9 789020 557152 >

www.zomerenkeuning.nl